

## UITSPRAAK

SGIM 2024-71

### Van

De Geschilleninstantie Mondzorg ex artikel 3 Reglement Geschilleninstantie Mondzorg d.d. 1 januari 2017, hierna te noemen het 'Reglement', van Stichting Geschilleninstantie Mondzorg.

### Inzake

De geschilprocedure van A, wonende te B, hierna te noemen 'klager' tegen C, tandarts te D, hierna te noemen 'verweerder' (gemachtigde: E, F advocaten). Verweerder is via de klachtenregeling van de [beroepsorganisatie] aangesloten bij Stichting Geschilleninstantie Mondzorg.

---

### Verloop van de procedure

- 1 Klager heeft bij email van 10 december 2024 het geschil bij de Geschilleninstantie Mondzorg aanhangig gemaakt. Klager is verzocht aanvullend het geschilformulier in te vullen. De Geschilleninstantie Mondzorg heeft het door klaagster ingevulde geschilformulier op 10 december 2024 ontvangen.
2. Het door klager verschuldigde griffiegeld heeft de Geschilleninstantie Mondzorg op 10 december 2024 ontvangen.
3. Verweerder heeft op 10 februari 2025 het verweerschrift ingediend.
4. Partijen zijn uitgenodigd voor een hoorzitting op 23 mei 2025.
5. De hoorzitting heeft op 23 mei 2025 plaatsgevonden te Bunnik. Partijen zijn ter zitting verschenen en hebben hun standpunt toegelicht. Klager werd daarbij vergezeld door G. Verweerder werd vanwege verhindering van zijn gemachtigde bijgestaan door H.

### De klacht

De kern van het geschil betreft het verwijt van klager dat verweerder op ondeugdelijke wijze een brug heeft geplaatst die meteen loskwam. Klager verwijt verweerder dat hij de klachten van klager niet serieus heeft genomen en heeft ontkend dat de brug los zat hoewel sprake was van een los schroefje in het abutment. Als gevolg van de losse brug en de weigerachtige houding van verweerder heeft klager vijf maanden lang onnodig pijn geleden.

Vanwege langere afwezigheid van zijn eigen tandarts heeft klager zich in 2023 in de praktijk van verweerder gemeld. Er waren problemen met element 42 en dat element bleek niet te behouden. Verweerder gaf klager te kennen dat de ruimte tussen de elementen 41 en 43 te klein was voor het plaatsen van een implantaat. Verweerder heeft vervolgens op 16 maart 2023 een cantileverbrug (een vrij-eindigende brug) geplaatst met als pijler het implantaat 41. De brug kwam vrijwel meteen los en klager is op 29 maart 2023 voor het eerst teruggegaan naar verweerder. Verweerder heeft de brug met cement vastgezet maar de brug bewoog nog steeds naar voren en naar achteren waardoor

klager tijdens het eten steeds op zijn tong en onderlip beet. Op 26 april 2023 raakte de brug voor de tweede keer helemaal los. De praktijkeigenaar heeft de brug weer vastgezet maar het abutment werd niet gecontroleerd. Op 24 mei 2023 heeft klager zich opnieuw gemeld in de praktijk vanwege de loszittende brug. Verweerder gaf klager echter te kennen dat de brug niet loszat. Begin juli en op 2 augustus 2023 heeft klager na telefonisch contact met de receptioniste tweemaal een kort bezoek gebracht aan de praktijk in de middagpauze van verweerder. Verweerder keek in de mond van klager, ontkende dat de brug bewoog en klager werd weer naar huis gestuurd. Op 4 september 2023 kwam de brug helemaal los. Klager heeft telefonisch contact opgenomen met de praktijk en gesproken met de eigenaar. Zij schoof de problemen af op verweerder en was geenszins van zins de klachten op te lossen. Klager heeft zich toen gewend tot zijn voormalige tandarts die meteen ontdekte dat het schroefje van het abutment van implantaat 41 loszat. Toen hij het schroefje had aangedraaid waren alle problemen verholpen.

Klager begrijpt niet dat verweerder hem zo heeft laten zitten. Klager heeft vijf maanden lang onnodig veel pijn geleden hoewel zijn klachten heel gemakkelijk hadden kunnen worden opgelost. Klager verwijt verweerder dat hij niet heeft gekozen voor het plaatsten van een implantaat ter plaatste van element 42. Volgens zijn huidige tandarts was dat wel degelijk mogelijk geweest. Voorts verwijt klager verweerder dat hij ondanks herhaalde klachten en verzoeken de klachten van klager ten aanzien van de door hem geplaatste brug niet serieus heeft genomen en het schroefje in het abutment niet heeft gecontroleerd. Van zijn huidige tandarts heeft klager begrepen dat als een kroon van een implantaat wordt los geboord, zoals bij hem bij implantaat 41 is gebeurd, het schroefje daaronder ook met regelmaat loskomt en dient te worden gecontroleerd en aangedraaid. Verweerder heeft dat verzuimd en het abutment niet aangedraaid met de goede sleutel.

Klager heeft zijn klachten voorgelegd aan het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Amsterdam (RTG) en het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG). Beide colleges hebben de klachten van klager ongegrond verklaard. Klager kan zich met die uitspraken niet verenigen en vraagt een oordeel van de Geschilleninstantie over de handelwijze van verweerder. Klager vraagt daarbij een vergoeding van de schade van € 2.717,25 die hij door toedoen van verweerder heeft geleden. Dit bedrag bestaat uit een vergoeding voor de geleden pijn (€ 2.000,-), de kosten van de cantileverbrug (€ 612,01) en de rekening van zijn huidige (tevens voormalige) tandarts voor het maken van een foto en het vastzetten van de brug (€ 95,76).

## **Het verweer**

In maart 2023 heeft verweerder met instemming van klager een cantileverbrug met dummy geplaatst omdat er onvoldoende ruimte was voor het plaatsen van een implantaat ter plaatse van element 42. De eerste keer dat de brug loskwam kon dat worden verklaard doordat de brug met tijdelijk cement was vastgezet. Verweerder heeft de brug toen vastgezet met permanente lijm. De tweede keer dat de brug loskwam is klager gezien door de praktijkeigenaar. Zij heeft de brug weer vastgezet. Verweerder en de praktijkeigenaar hebben beiden gevoeld of het abutment los zat maar dat was telkenmale niet het geval. Op andere momenten waarop klager in de praktijk is gezien zat de brug, anders dan klager stelt, niet los. De derde keer dat de brug los is gekomen heeft klager zich tot zijn voormalige tandarts gewend. Deze tandarts stelde vast dat het schroefje in het abutment loszat en heeft dat weer vastgezet. Verweerder heeft niet kunnen verifiëren of het schroefje inderdaad loszat omdat klager zich heeft laten uitschrijven. Naar het oordeel van verweerder is het loskomen van de brug en het schroefje in het abutment niet het gevolg van onzorgvuldig handelen van verweerder of de praktijkeigenaar. Er is sprake van niet verwijtbare en niet vermijdbare complicaties. Klager heeft over precies dezelfde behandeling al een tuchtklacht tegen verweerder ingediend bij het RTG en vervolgens het CTG. In de beslissingen van die colleges zijn de klachten van klager ongegrond

verklaard. Klager heeft in de onderhavige procedure geen nieuwe stellingen naar voren gebracht of stukken overgelegd. Verweerder stelt zich dan ook op het standpunt dat er geen reden is om van het oordeel van het RTG en CTG af te wijken.

## **De beoordeling**

### *Bevoegdheid Geschilleninstantie Mondzorg*

De Geschilleninstantie Mondzorg is op grond van artikel 3 Reglement bevoegd om uitspraak te doen over een geschil dat is ingediend tegen een zorgaanbieder die bij de Geschilleninstantie Mondzorg is aangesloten. Zorgaanbieders die aangesloten zijn bij de klachtenregeling van de KNMT, NVM of ONT zijn tevens aangesloten bij Stichting Geschilleninstantie Mondzorg en vallen derhalve onder de werkingssfeer van het Reglement (artikel 2 Reglement).

De Geschilleninstantie Mondzorg stelt vast dat verweerder aangesloten is bij de klachtenregeling van de [beroepsorganisatie]. Dit houdt in dat verweerder via deze klachtenregeling is aangesloten bij de Geschilleninstantie Mondzorg. De Geschilleninstantie Mondzorg acht zich dan ook bevoegd om met inachtneming van het bepaalde in het Reglement uitspraak te doen over het geschil.

### *Ontvankelijkheid*

De Geschilleninstantie Mondzorg overweegt dat het geschil betrekking heeft op ongenoegen als bedoeld in artikel 1 van het Reglement. Klager heeft dit ongenoegen als klacht eerst voorgelegd aan verweerder en ondanks tussenkomst van de klachtenfunctionaris van de [beroepsorganisatie] zijn partijen niet tot een oplossing gekomen.

Het griffiegeld is binnen de daarvoor gestelde termijn door klager voldaan. De Geschilleninstantie Mondzorg verklaart klager ontvankelijk.

### *Inhoudelijke beoordeling*

Klager heeft zijn klachten voorgelegd aan het RTG en het CTG die de klachten van klager ongegrond hebben verklaard. Naar het oordeel van die colleges kan het loskomen van de cantileverbrug van klager niet aan verweerder worden verweten. Het CTG heeft daaraan toegevoegd:

*“Op 24 mei 2023 kwam klager voor de vierde keer langs bij de praktijk omdat de brug loszat. De tandarts controleerde de brug en constateerde dat die niet los zat. Het college heeft geen aanleiding om aan de constatering van de tandarts dat de brug op dat moment niet los zat te twijfelen, maar het college kan zich goed voorstellen dat het voor klager belastend en verontrustend was dat hij opnieuw problemen ervaarde met de brug. Hier had de tandarts meer oog voor kunnen hebben. Omdat – zoals door de tandarts in beroep ook is benadrukt – het loskomen van de brug en het losraken van het schroefje in het abutment bekende complicaties zijn na het plaatsen van een cantileverbrug én klager al voor de vierde keer met een soortgelijke klacht kwam, was het naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege beter geweest als de tandarts op dat moment meer proactief zou hebben gehandeld. Zo had de tandarts klager bijvoorbeeld kunnen voorstellen een foto te maken teneinde te kunnen beoordelen of de brug op de juiste plaats zat of dat het schroefje los zat, of om de brug te verwijderen om met direct zicht te controleren of het schroefje loszat. Hij had ook kunnen voorstellen om het nog even aan te zien en een vervolgspraak te maken als klager bleef ervaren dat de brug los zat. Aangezien er op 29 maart en 26 april 2023 plausibele verklaringen waren voor het loskomen van de brug en de tandarts op 24 mei 2023 niet heeft geconstateerd dat de brug loszat, is het niet*

*voorstellen van nader onderzoek echter niet zodanig onzorgvuldig dat dit tuchtrechtelijk verwijtbaar is. “*

De Geschilleninstantie overweegt dat het tuchtcollege toetst of een tandarts heeft voldaan aan de geldende professionele standaard. Het tuchtcollege bewaakt daarmee de kwaliteit van de beroepsgroep en beschermt patiënten tegen ondeskundig en onzorgvuldig handelen van de tandarts. De Geschilleninstantie beoordeelt of de tandarts of de praktijk waarin hij/zij werkzaam is bij het uitvoeren van zijn/haar werkzaamheden heeft gehandeld zoals van een redelijk handelend en redelijk bekwaam tandarts onder gelijke omstandigheden verwacht mag worden. Hierin wordt, anders dan bij het tuchtcollege, mede beoordeeld of de tandarts zich als een goed hulpverlener voor de patiënt heeft gedragen.

De Geschilleninstantie is van oordeel dat verweerder tekort is geschoten in zijn zorgplicht jegens klager die uit de behandelingsovereenkomst tussen partijen voortvloeit. Vast staat dat klager zich viermaal in de praktijk van verweerder heeft gemeld met klachten van de loszittende brug. Hoewel niet kan worden vastgesteld dat het loskomen van de brug is toe te rekenen aan het verwijtbaar handelen van verweerder had van verweerder wel verwacht mogen worden dat hij de klachten van klager uitgebreider had onderzocht en hij zich meer had ingespannen om de klachten van klager op te lossen. Nu verweerder dat niet heeft gedaan heeft hij jegens klager niet gehandeld zoals van een redelijk handelend hulpverlener verwacht mag worden. De Geschilleninstantie verklaart de klacht van klager dat verweerder zijn klachten ten aanzien van de brug niet voldoende heeft onderzocht gegrond.

Klager heeft eveneens naar voren gebracht dat verweerder niet voor een cantileverbrug maar voor een implantaat ter plaatse van element 42 had moeten kiezen. De Geschilleninstantie is van oordeel dat verweerder wat dit betreft een juiste afweging heeft gemaakt en met het plaatsen van de brug voor een goede behandeloptie heeft gekozen. Dit geldt te meer nu klager ter zitting heeft bevestigd dat sinds het aandraaien van het schroefje in het abutment van de brug de brug goed vastzit en geen klachten meer geeft.

Op grond van het voorgaande is de Geschilleninstantie van oordeel dat de klacht van klager gedeeltelijk gegrond is. Klager heeft om een schadevergoeding van € 2.717,25 van verweerder gevraagd. De Geschilleninstantie is van oordeel dat verweerder de kosten van de voormalige tandarts van klager voor het maken van een foto en het vastzetten van de brug (€ 95,76) aan klager dient te vergoeden. Omdat de brug zoals hiervoor is overwogen sindsdien goed vastzit en geen klachten meer geeft ziet de Geschilleninstantie geen aanleiding voor een restitutie van de kosten voor het plaatsen van de brug (€ 612,01). Aangezien klager de vergoeding voor de geleden pijn (de immateriële schade van € 2.000,--) niet nader heeft onderbouwd of toegelicht zal ook die vordering worden afgewezen.

Omdat klager (gedeeltelijk) in het gelijk is gesteld zal de Geschilleninstantie wel bepalen dat het door klager betaalde griffiegeld van € 75,-- aan hem dient te worden vergoed. In totaal dient verweerder hiermee een bedrag van € 170,76 aan klager te voldoen.

## **Uitspraak**

De Geschilleninstantie Mondzorg:

- verklaart de klacht van klager dat verweerder de klachten over de brug niet voldoende heeft onderzocht gegrond;
- verklaart de klacht voor het overige ongegrond;

- bepaalt dat verweerder binnen vier weken na dagtekening van deze uitspraak een vergoeding van € 170,76 aan klager dient te voldoen;
- wijst het meer of anders verzochte af.

Namens de Geschilleninstantie Mondzorg,

Bunnik, 23 mei 2025

Met verzenddatum, 1 juli 2025